

GENEVIEVE GANNONOVÁ

• DVA PÁRY • JEDNO DÍTĚ • NEPŘEDSTAVITELNÁ VOLBA

MATKY

xyz

Matky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Genevieve Gannonová

Matky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Copyright © Genevieve Gannon 2020
First published in Australia as THE MOTHERS by Allen & Unwin, 2020.
Translation © Kateřina Iváková, 2021
Cover photo © lilasgh/Shutterstock.com
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7597-979-7
ISBN e-knihy 978-80-7683-029-5 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7683-030-1 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7683-028-8 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

**GENEVIEVE
GANNONOVÁ**

DVA PÁRY • JEDNO DÍTĚ • NEPŘEDSTAVITELNÁ VOLBA

MATKY

xyz

MATKY

Toto je fiktivní dílo. Jména, postavy, místa a události jsou výplodem autorčiny fantazie a jsou smyšlené. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, živými či mrtvými, je čistě náhodná.

Poprvé publikováno v roce 2020

Pro Vivi

ČÁST PRVNÍ

Jedna

DUBEN 2015

BYLO TO DOKONALÉ DÍTĚ, HLADKÉ A RŮŽOVÉ. NOHY A PAŽE mělo přitisknuté k tělíčku a hlavičku nahnutou na stranu, jako by spalo nebo se modlilo jako malý zbožný mnich. Bylo pevné, lesklé a tvrdé, a vypadalo, že je z umělé hmoty. Sedělo na jakémsi dřevěném stojánku, který by mohl držet Fabergého vejce nebo fotbalovou trofej. Ale ono vlastně dítě je takový druh trofeje, že ano, pomyslela si Grace a natáhla k němu ruku.

„Ale ne!“

Jakmile se tělíčka dotkla, dítě ze stojánku spadlo. Ono? On? Ona? Grace to nedokázala rozpoznat, ale měla špatné tušení, že shoení modelu dítěte na policiče ordinace nevěstí nic dobrého vzhledem k důvodu jejich návštěvy.

„Cos to provedla?“ utahoval si z ní Dan.

„Jsem tak nervózní.“ Zavřela oči a zhluboka se nadechla. „Proč to vlastně není při každé další návštěvě jednodušší?“

Vzal její ruku do své medvědí tlapy a místo otřepaných frází, že bude všechno v pořádku, ji třikrát stíkl. Grace se pokusila umělohmotné dítě vrátit do vzpřímené polohy na stojan, ale mělo příliš těžkou hlavu a odmítalo zůstat na podstavci, který nesl štítek Dvacet šest týdnů.

Zírala na dětský obličej, který vypadal klidně a tak nějak moudře. Stěží dokázala uvěřit, že by v ní mohla někdy růst živá verze tohoto tvora, a na okamžik chtěla vzít kabelku a odtáhnout Dana ze dveří, než si způsobí další zármutek z falešné naděje.

Její manžel se k ní přisunul. „Už to děláš zas,“ řekl a odhrnul jí z čela neposlušné vlasy, které jí spadaly ve světlých pramíncích kolem obličeje.

„Promiň, cos říkal?“

„Ptal jsem se, jestli mám zarezervovat ty levné letenky do Tokia. Zíráš na to dítě, jako kdyby mělo prozradit odpovědi závěrečných testů tvých studentů matiky.“

Takhle si na klinice vždycky povídali: opatrně si jeden druhého dobírali.

„Víš, že už matiku neučím,“ odpověděla Grace automaticky.

Pak svraštila obočí a soustředila se na narovnání umělohmotného dítěte, ale kluzký povrch způsobil, že ho na lakovaném stojanu neměla za co přichytit. „Nechci nic rezervovat, když teď procházíme léčbou.“

„Musíme naše životy žít.“

„Myslela jsem, že do toho vložíme veškerou energii. Nechci to vzdávat.“

„Já přece nic nevzdávám. Jen si myslím, že si potřebujeme udělat dovolenou.“

„Kde ta doktorka vězí?“ zeptala se Grace a ohlédla se k zavřeným dveřím ordinace.

Napětí se jí táhlo od spodní části lebky až dolů celou páteří. Zaklonila hlavu, dokud neuslyšela tiché prasknutí. Díky tomuto pohybu se jí zároveň naskytl celkový pohled na konzultační místnost Empony – lahve dezinfekčního prostředku na ruce, dekor na stěnách v barvě lila a fialové, plakát zobrazující průřez ženským trupem, který vypadal jako kus masa a barevně se děsivě shodoval s jednorázovým potahem, který byl přehozen přes vyšetřovací lůžko jako papír u řezníka. Dveře se otevřely a Grace rychle odtáhla ruku od rozbitého umělohmotného dítěte.

„Dobrý den, paní doktorko,“ vyhrkla.

„Dobrý den, pane a paní Ardenovi,“ odpověděla doktorka Liová. „Předpokládám, že byste nechtěli, abych řekla, že vás opět ráda vidím,“ dodala s ironickým úsměvem.

Navzdory beztvaré sukni a upjaté, těsně zapnuté blůze, kterou nosila pod bílým pláštěm, vypadala doktorka Liová jako vždy úchvatně. Před jejich první návštěvou si Grace myslela, že doktorka Ashley Liová nemůže být tak přitažlivá, jako vypadá na fotografiích v časopisech, ale obrázky byly ve srovnání se skutečností stěží spravedlivé. Kdyby nebyla jednoduše oblečená a neměla na ruce výrazné fialové chytré hodinky, mohla doktorka Liová klidně pocházet ze vzdálené budoucnosti, kde by různé estetické nedostatky jako ochablá brada nebo suchá pokožka byly již zcela vymýceny z lidské rasy.

„Jak se dnes máte?“ zeptala se stroze a profesionálně.

Dan vypnul hrud'. „Skvěle, paní doktorko, prostě skvěle.“

V přítomnosti lékařky se vždy proměnil v prvotřídního studenta, jako by čekal, že bude za dobré chování odměněn lahvičkou s magickou tekutinou a ohodnocen tajnůstkářským úsměvem a slovy: „Tak tohle dávám jen velmi výjimečným pacientům...“

Doktorka Liová přešla cílevědomě přes místnost k umyvadlu, kde si do dlaně stříkla antibakteriální gel a důkladně si třela jednu ruku o druhou, než se posadila ke svému stolu.

„Takže,“ začala, „připraveni na další pokus?“

„Už bychom měli dostat věrnostní kartu s odměnou,“ poznamenal Dan. „Každé desáté kolo zdarma, ne?“

Doktorka Liová otevřela složku nadepsanou Ardenovi. „Doufejme, že to tak daleko nezajde.“

„Paní doktorko,“ začala Grace a vytáhla z kabelky přeložený novinový článek, „chtěla bych vědět, co byste řekla na pokus s dehydroepiandrosteronem.“ Název složité sloučeniny opatrně vyslovovala. „Četla jsem o jednom úžasném netradičním londýnském specialistovi na reprodukci. V tom článku se píše, že má nejvyšší úspěšnost v zemi. Dvojnásobek národního průměru.“ Podávala doktorce výstřížek jako důkaz.

Doktorka Liová se chlácholivě usmála. „Grace, ujišťuji vás, že se vám tu dostává té nejlepší péče. Všechno, co lze udělat, bude provedeno. Studie neprokázaly žádný skutečný přínos užívání DHEA.“

Grace článek beze slova složila a vrátila jej do tašky. Doktorka Liová byla tak empatická, jak jen by si každý pacient mohl přát, ale pokaždé, když vplula do místnosti v těch svých pastelových baletních tlapkách, aby jim sdělila další špatnou zprávu se standardní frázíčkou na závěr: „Někdy to chce jen čas“, Grace s ní chtěla pokaždé zatrást a zakřičet: „Vám se to říká!“

Za tři týdny oslaví s Danem druhé výročí svatby. Tato šťastná událost se odehrála do jednoho roku od jejich seznámení na oslavě Gracinych čtyřicátých narozenin a umožnila jí připomenout si sen, kterého už se téměř vzdala: hradby z dek v obývacím pokoji, figurky z moduritu vařené na sporáku za deštivého odpoledne, nošení na zádech, pečení sušenek s barevným cukrovým posypem a pohádky na dobrou noc vyprávěné různými změněnými hlasy. To všechno si vždycky přála, ale obávala se, že to propásla – dokud nepotkala Dana. Teď se na něj dívala – na svého chytrého, starostlivého medvěda grizzlyho manžela – a pocítila nával vděčnosti a lásky. Stiskla mu koleno a on ji odměnil úsměvem.

Srdce jí poskočilo. Byl by to tak dobrý otec.

„Protože toto je vaše šestá série léčby, domnívám se, že bych vás měla znovu provést statistikami,“ řekla doktorka Liová.

„Víme, jaké jsou šance,“ ujistila ji Grace.

Doktorka Liová přikývla a začala ťukat do klávesnice. „Předepíši vám růstové hormony.“

„Cože?“ Dan položil ruku Grace kolem ramen, jako by ji chtěl ochránit. „To, co používají sportovci na posílení výkonu?“

„Mohlo by to zlepšit kvalitu vajíček. Růstové hormony jsme zatím neaplikovali, protože jsme do vás nechtěli pumpovat příliš mnoho léků. Ale myslím, že nastal čas dát HGH šanci,“ navrhla doktorka Liová.

Grace se přinutila k úsměvu. Doma s Danem nebo venku s kamarádkami si ze svého věku dokázala dělat legraci – „Znáte tu čínskou pochoutku, stoleté vejce? No, dá se říct, že by moje vajíčka byla v Šanghaji vysoce ceněná,“ vtipkovala, zatímco se její kamarádky poslušně culily –, ale tady, na této klinice, před mladou specialistkou, která byla zčásti lékařský génius a zčásti modelka z *Vogue*, Grace smysl pro humor opustil a ona se cítila vyčerpaná a zranitelná.

Polkla. „Myslíte si, že ty léky zvýší naši šanci?“

„Věřím, že ano,“ řekla doktorka Liová. „Začneme s injekcemi FSH už dnes a za týden byste přišla na první krevní testy.“

„A bude to fungovat, paní doktorko? Myslím tím, jestli nebudeme marnit váš čas?“ zeptala se Grace a sunula se na kraj sedadla.

Doktorka Liová se na chvíli odmlčela. „Ve vašem věku to může být složité, ale máme tady nejlepší personál a vybavení. Neexistuje žádný zdravotní důvod, proč byste nemohla mít dokonale zdravé těhotenství.“

Grace vydechla a usmála se. „Dobře.“

„Takže se uvidíme dvacátého osmého a vy, Dane, budete muset také přijít, abyste poskytl vzorek.“

„Ano, sladká atmosféra odběrové místnosti,“ zasníl se Dan. „Pokaždé když odněkud zavane dezinfekce, tak se vzruším.“

Grace se trochu pousmála a byla mu vděčná za pokus o odlehčení situace. Doktorka Liová poklepala koncem pera na stůl. „Dobrá tedy.“

„Dobrá tedy,“ řekla Grace.

„Dobrá tedy,“ řekl Dan. „Ještě jednou na zteč.“

Slabý vítr rozfoukával po chodníku uschlé podzimní listí, když Dan vzal svou manželku kolem ramen a vyvedl ji z kliniky Empona. Stalo se pro ně zvykem chodit tam i zpátky pěšky. Jednak se tam nedalo vůbec zaparko-

vat – klinika byla absolutně vytížená – a pak cesta domů do Glebe zadními uličkami jim poskytla příležitost zpracovat vše, co v nich poslední návštěva vyvolala. Kráčeli procházkovým tempem a mlčky, dokud Grace neřekla: „Caroline Hawkinsová si myslí, že to byl extrakt z hroznových slupek, co jí nakonec pomohlo otěhotnět s Jamiem.“

Neustále nahlas vyslovovala různé teorie a nedovařené hypotézy, aby zjistila, co si o nich myslí Dan. Často to bylo něco, o čem četla na internetu, a chtěla posoudit, jak praštěně – nebo naopak – to zní ve skutečném světě.

„Na rady Caroline Hawkinsové bych moc nedal,“ odvětil Dan. „Neříkala jsi, že zaplatila dvě stě dolarů za čtení z krystalů ohledně své plodnosti?“

„Je to doktorka.“

„Je to ortopedka.“

„A je to taky matka. Konečně.“

„Matka velmi milého malého chlapce. Ale přiměla George úplně přeorganizovat ložnici, aby tam mohla správně proudit ženská energie. Caroline bych žádal o radu jedině v případě, že bych měl na nohou kožní plíseň.“

Grace se tiše zasmála. „Jasně, ale možná funguje placebo efekt.“

„Všechny ty holistické, hippie a šamanské kecy přece nenávidíš.“

„Placebo efekt je vědecky prokázaný.“

Uběhlo několik minut, než Grace řekla: „A co transfuze krevní plazmy? Ten lékař z Londýna to provádí. Ten, co před jeho ordinací stojí fronty až za roh.“

„Ten, co používá neprokázané metody, jak nám sdělila doktorka Liová?“

„Ale jak by to mohlo vadit, když je to tvoje vlastní krev?“

Přitáhl si ji k sobě. „Přál bych si, abych tohle věděl, když jsem ti kupoval ten náramek k Vánocům. Že to, co si opravdu přeješ, je krev a rozdrčené hroznové slupky,“ stěžoval si naoko. „Ušetřil bych jmění.“

Grace se usmála. Vyhlídku na novou možnost reprodukční munice v podobě HGH potlačila úzkost a místo ní se dostavil slunný optimismus. Dotkla se bílých opálů zasazených ve zlatém řetízku na svém zápěstí.

„Omlouvám se za ty letenky do Tokia. Já jen... no myslím, že když tam poletíme, budu neustále přemýšlet o tom, jak by se daly ty peníze líp využít. Budu nevrlá. Budeme se hádat. Zkazila bych to.“

Políbil jí na temeno hlavy. „Dobře, ale chci, aby ses zeptala doktorky Liové, než začneš brát něco, co nepředepsala ona. Za to jí platíme. Nechceme, aby něco v těch extra pilulích zasahovalo do léčby.“

„Řekla, že většina doplňků je v pořádku.“

„Řekla, že většina doplňků je neškodná. To není totéž. Než se do čehokoliv pustíme, promluvíme si s ní. Budeš užívat pouze takové doplňky, o kterých doktorka Liová řekne, že jsou v pořádku.“

„Víš, že bych nedělala nic nebezpečného.“

„Hm.“

„Četla jsem o jedné proceduře, kdy vyškrábnou vnitřek dělohy. Mělo by to zlepšit plodnost.“

„Vyškrábnou?“

„Takovým malým škrabátkem. Dostanou se s tím dovnitř a trochu oškrábou vystýlku. Podle některých studií to zdvojnásobuje šanci na početí.“

„Proč všechno, co má napomáhat početí, zní jako činnost, kterou by dělali na Guantánamu, aby někoho donutili mluvit?“

„Nebo bychom mohli znovu zkusit olej z máku.“

Před rokem – po neúspěšném třetím kole – si Grace nechala propláchnout vejcovody jodizovaným makovým olejem. To byl starobylý způsob testování plodnosti, který se přestal užívat, když se technologie stala sofistikovanější. Nějaký vědec v té době ale zrovna zveřejnil článek, ve kterém naznačoval, že ženy, které tento zákrok podstoupily, měly větší šanci počít, a tak makový olej zažíval comeback, který vydatně přižívovalo internetové forum.

Dan se zastavil, otočil se ke Grace a položil jí ruce na ramena.

„Myslím to vážně, Grace. Nic kontroverzního. Nic experimentálního, ani nevyzkoušeného. Žádné vyjímání vaječníků a jejich namáčení do javorového sirupu, protože nějaká žena z Ottawy napsala na svém blogu, jak to na ni zafungovalo.“

„Dobře,“ řekla slabounkým hlasem.

Skepticky něco zamumlal a pokračoval v chůzi. „Nechci, aby ses vystavovala riziku.“

„Tentokrát uděláme všechno správně,“ řekla. „Žádné podváděcí dny. Žádné kradmé sklenky vína. Moje tělo je chrám. Chrám otevřený dětem, chrám, kde se podává zmrzlina a rozléhá se soundtrack z filmu *Ledové království*.“ Usmála se. „Mám pocit, že jsme blízko. Věřím doktorce Liové a týmu v Emponě.“

Klinika Empona získala téměř mytologickou pověst. Její zakladatel, Roger Osmond, byl průkopníkem v oblasti asistované reprodukce a média mu přezdívala „Baby Maker“. Stejně jako doktorka Liová i on se svými ostře řezanými rysy vypadal jako celebrita. Aristokratické lícní kosti a vysoko posazené obočí korunovala kštice slámově zbarvených vlasů. Nedočkávané ženy se o kli-

nice vyjadřovaly s tichou bázní. Podle různých tabulek úspěšnosti – většinou sestavených blogery z veřejně dostupných dat – byla Empona nejúspěšnější klinikou v zemi.

„Podaří se nám to,“ řekl Dan, vzal ji za ruku a při chůzi s ní pohupoval.

„Ano,“ odpověděla odhodlaně. „Věřím, že ano.“

Grace vyklouzla z bot, jakmile vstoupila na terasu jejich domu. Chladná chodba byla po cestě domů úlevou.

„Jdu se osprchovat,“ prohlásila a políbila Dana na tvář.

„Potřebuješ pomoc?“

„Se sprchou?“

„S injekcí.“

„Ne, to je v pořádku.“

„Připravím něco k večeři,“ řekl. „Nějaké kari s biozeleninou a kořením. Uvidíme, jestli to rozpálí tvoje vnitřnosti.“

„To zní dobře,“ zavolala z koupelny a přetáhla si šaty přes hlavu.

Její ramena se napjala, když uslyšela zarachocení; to Dan otevřel skříňku s nahodile naskládanými hrnci a pánvemi.

„Promiň!“

Usmála se, když slyšela, jak se z kuchyně ozývá šramocení a šustění balíčků s kořením, které Dan koupil ve velkoobchodě s potravinami v Marrickville. Grace ho podezírala, že se mu víc líbí koření nakupovat než ho pak používat při vaření. V obrovském obchodě se nepřeberně druhů koření nabízelo ve starých vydrhnutých sudech. Dan se rád procházel uličkami, mnul si zálibně ruce a prohlašoval věty jako: „Cítím se jako lékárník z dávných časů, který si doplňuje zásoby drcených mloků a mletých dračích vajec.“

Ten den, kdy tenhle obchod objevili, utratil v něm Dan za koření téměř šedesát dolarů. Vrcholným úspěchem celé téhle akce bylo, že spíž zamořila zatuchlost, než Grace konečně jedno horlivé odpoledne všechno to koření vyhodila. Předvídala to, když kupoval půl kila kardamomu, ale nebylo možné mu něco vyčítat, když vypadal tak šťastně, a čas od času se ho zmocnil záchvat kulinářského nadšení, díky kterému se výpravy vyplatily.

Grace vyložila čerstvou zásobu léků na poličku v koupelně, poté si sundala punčochy a spodní prádlo a otočila kohoutky. Než si hormony píchne,

zvykla si se osprchovat. Bubnování vody na zádech jí pomohlo se uvolnit. Když vylezla ze sprchy, otevřela lékárničku, aby našla deodorant. Jdeme na to, pomyslela si. Den jedna. Znovu.

Poličky v koupelnové skřínce vypadaly, jako by patřily někomu se vzrůstající posedlostí stárnutím. Ale na rozdíl od jejích kamarádek Gracinu mysl nejvíce zaměstnávalo spíše vnitřní stárnutí než prohlubující se vrásky a vějířky kolem očí. Místo toho, aby použila kyselinu salicylovou a zvážila přínosy rozetření kofeinu po tvářích, mžourala na drobné písmo lahvičky s kořenem maca a polykala vitamíny na zesílení děložní stěny. Její břicho vypadalo dostatečně silné a vyčnívalo pod prsy, jejichž bradavky pomalu začínaly směřovat dolů. Prohlédla si svůj obličej a otočila hlavu ze strany na stranu. Kolem čelisti definitivně došlo k určitému změkčení. A její pleť ochabla. Štípala se do tváře a sledovala, jak se kůže zkrabatila.

Proto si pořizujeme děti, pomyslela si zachmuřeně. Aby od nás odvrátily zub času.

Přesto se stárnutí bála jen proto, že to bude vnější známka postupného útlumu jejích vaječnicků. Nikdy nebyla marnivá, i když ji vždycky považovali za hezkou. Měla světlou pleť bez poskvrnky a výrazné lícní kosti. Tyhle rysy zvýrazňovaly dlouhé platinově světlé vlasy, které většinou nosila stažené do ohonu. Její sebeúctu ale oslabovala nadváha. Popichování v dětství naprosto rozervalo její sebevědomí. Rány ze školního dvora by se časem asi zahojily nebýt kruté poznámky její tety, kterou Grace jednou odpoledne zaslechla.

„Mělo by se ti ulevit, Fiono,“ řekla teta Gracině matce, „že tvoje dcera je příliš oplácaná, než aby mohla být pro muže atraktivní.“

Grace vlastně nebyla ani tak tlustá. Byla spíš smyslně kyprá. Doktorka Liová ji uklidnila, když se jí ptala, jestli má nadváha vliv na plodnost. Přesto Grace naučilo její okolí nenávidět přebytná kila. Dokonce i teď odvrátila oči od svého těla v zrcadle, když si vtírala kakaové máslo do paží a hrudi, než se zabalila do ručníku. Pak se provinile přikrčila a sáhla do zadní části skříňky pod umyvadlem, přičemž měla uši nastražené pro případ, že uslyší Danovy kroky. Odsunula krabičku s mýdlem a náhradní zubní pasty a ruku protlačila záhyby starých ručníků, až konečky prstů ucítila obálku z kartonu. V ní byla ještě bublinková fólie. Šátrala v obálce, dokud nesevěřela v prstech lahvičku s kapátkem v gumové zátce.

Odšroubovala horní část a zmáčkla kapátko, aby z něj vytlačila vzduch. Pak do něj natáhla tekutinu barvy vosku. Grace si dala kapalínu pod nos

a čichala. Byla to nedefinovatelná vůně – chemická, ale také organická, jako shnilé ovoce, které začalo kvasit.

Objednávku zadala prostřednictvím dark webu jednou pozdě v noci v návalu zoufalství. Lahvička dorazila jen tak, bez ničeho dalšího a neoznačená, jako rekvizita ze špionážního filmu. Podle pokynů na síti bylo třeba přidat tři kapky do sklenice vody ráno a večer. Grace se k tomu nedokázala přinutit, ale také preparát nevyhodila. Webová stránka, kde se většinou prodávaly povolené léky za výrazně nižší ceny, slibovala osmdesátiprocentní úspěšnost ženám, které byly – podle jejich slov – „reprodukcčně znevýhodněné“.

Zatímco balíček putoval přes Tichý oceán, Grace si slíbila, že si každou přísadu vygooglí, a pokud by jediná z nich měla i jen nepatrné vedlejší účinky, celý lektvar vyhodí. Ale lahvička dorazila bez etikety a bez jediného náznaku toho, co je uvnitř. Převalovala ampulku po dlani. Na jedné straně byla historie medicíny plná neúmyslných úspěchů – při své pedagogické praxi přednášela studentům o Alexandru Flemingovi a jeho nahodilých sporách penicilínu a o Josephovi Priestlym, díky jehož rekreačnímu potěšení z oxidu dusného neboli rajského plynu získal svět anestetikum. Na druhé straně se však rýsovaly přízraky thalidomidových dětí bez paží či děložních tkání rozežraných primitivními prostředky způsobujícími potraty.

„Grace,“ zavolal Dan. „Jsi v pořádku?“

Grace sebou škubla, zachvěla se a strčila obálku zpátky mezi ručníky. Soustředila se na aplikaci již známé série injekcí a polykání pilulek a cukla sebou jako vždy, když jí jehla projela kůží. Její pozadí bylo bolavé a stále zabarvené do fialova v místech, kde se modřiny z poslední série injekcí ještě nevstřebaly.

Když otevřela dveře koupelny, ucítila voňavé kari. Hned tu byl Dan a vtiskl jí do ruky skleničku na víno.

Zkrabatila čelo. „Vino?“

„Jablečný džus. Z obchodu se zdravou výživou. Jen to nejlepší pro naši blastocystu. Až tam toho mrňouse implantují, v tvých útrobach bude tolik živin, že z něj vyroste Batman.“

Její tělem zavibrovalo sto wattů provinilosti, ale všechny zakryla úsměvem. „Na malého Batmana.“ Ťukla sklenicí do Danovy a cítila se téměř sebevědomě, když zaznělo cinknutí. Doktorka Liová odmítla Gracin plán pro DHEA, ale nabídla místo něj HGH. Naděje nebyla ztracena. Lékařská věda měla v černém kufříku ještě další figle a Grace se uklidňovala myšlenkou, že pokud dojdou, mezi ručníky v koupelnové skřínce se tajně choulí skleněná lahvička.

Dvě

PICKUP NADZVEDL ČUMÁK A POSKOČIL, KDYŽ PŘEDNÍ BLATNÍK zaskřípal o rampu při vjíždění na parkoviště nákupního centra. Prija Laghariová se zapřela o palubní desku a hnědýma očima sklouzla k Nickovu telefonu v prostoru mezi předními sedadly.

„Tamhle je jedno,“ ukázala na volné místo v zadním rohu.

Parkoviště bylo ponuré, výfukové plyny ho zbavily všech barev a ohyzdná graffiti na zdech dokončila zkázu. Nick zajel na volné místo ve vlhkém rohu, kam se nikdy nedostalo sluneční světlo.

„Jsem tu coby dup,“ řekl a vylezl z auta.

Prija sledovala, jak manžel kluše k bankomatu, a v napjatém očekávání přitiskla jazyk k zubům. Počkala, až vytuká svůj PIN, a pak se opatrně posunula dopředu a odepnula si bezpečnostní pás. V břiše cítila něco chladného a tíživého. Už týden měla pocit, jako by měla v žaludku díru. Pomyslným otvorem unikal do celého těla nejasný, ale velmi reálný pocit hrozící zkázy. Ten pocit ji neopouštěl, jako zrnko písku v oku, které se nedá vymýt, ale ona nemohla přijít na příčinu.

Podezření. Znervózňovalo ji to.

V ruce sevřela Nickův telefon. Celý den se na něj pokradmu díval. Vždycky mobil vytáhl z kapsy, přešel očima po displeji a pak ho do ní prudkým pohybem zase zastrčil, jako by si toho nemohla všimnout, když to udělá dost rychle.

Za poslední roky se už téměř úplně zbavila zlovyku procházet jeho telefon a cítila se zahanbeně, kdykoli se ke svým starým zvykům vrátila. Šmírování bylo jako kocovina z nepříjemného období během prvního roku manželství, kdy Prija zjistila, že Nick flirtuje s jinými ženami online. Pod nátlakem se jejich terapeutovi svěřil, že ho na chvíli přemohla jednotvárnost manželství. Vysvětloval, že má pocit, že už s nikým nemůže mluvit, a tak si hrál a flirto-

val s avatarkami s lesklými rty a vyměňoval si oplzlé textovky s anonymními ženami, které byly ochotné nabídnout vše a nic za to nežádat.

Tehdy tvrdil, že to je pouze dočasný stav, a ona teď věřila, že už mají něco takového dávno za sebou. Poradenství fungovalo a sedm let manželství proběhlo bez incidentu.

Ale pak, minulý čtvrtek, když vstával z gauče, aby udělal popcorn v mikrovlnce, zatímco Prija vybírala film, bezmyšlenkovitě zvedla jeho telefon, aby se podívala na fotky. Přejela palcem po displeji, ale přístup jí byl odepřen. Mobil byl nyní zabezpečený heslem.

A jen tohle málo stačilo, aby bylo zaseto semínko pochybností, které ihned vyklíčilo do šlahounů strachu. Neměla v úmyslu prohlížet si jeho zprávy, ale teď – když nemohla – to vzbudilo její podezření. Tváře jí zrudly zlostí, která jí v hrdle zanechala pachut' strachu. Sama sobě nařídila, aby nedělala ukvapené závěry. Prostě zkusí najít heslo a ujistí se, že se nemá čeho obávat. Předčítali si navzájem poštu a sdíleli postel i bankovní účet. Co by asi tak před ní mohl skrývat?

Zamračeně vyúukala první čtyřciferné číslo, které ji napadlo. 1203. Datum jejich narozenin. Nic. Pak zkusila jeho narozeniny. Když to nefungovalo, neurčitá mrzutost začala krystalizovat do čehosi, co připomínalo poplach.

Zvážila několik dalších důležitých dat. Narozeniny jeho matky? Výročí jejich svatby? Kdyby se zmýlila při třetím pokusu, mobil se zablokuje a on by zjistil, že se do něj pokoušela dostat. Mračila se na uzamčený telefon, když uslyšela cinknutí mikrovlnné trouby, po kterém následoval zvuk roztrhávajícího obalu a sypání popcornu.

„Pokaždé perfektní,“ hlásal Nick z kuchyně. „Ani jedno zrnko nazmar.“

Položila telefon na stůl displejem dolů a usmála se, když vešel do obýváku a nesl velkou přeplněnou mísu.

„Jsi král popcornu,“ zahlaholila s falešnou bujarostí.

Nick se zhroutil na pohovku vedle ní v blažené nevědomosti. Nacpal si do úst hrst popcornu. „Co sledujeme? Doufám, že ne zase nějaký umělecký uspávací.“

„Ten dokument o barokní architektuře, co jsme sledovali minulý týden, se ti přece líbil!“ bránila se dotčeně.

„Máš pravdu,“ odpověděl a políbil ji. „Uděláš ze mě lepšího a kultivovanějšího muže.“

„Hm,“ zamumlala a vymanila se z jeho objetí.

Od té doby se o jeho telefon začala zajímat mnohem víc a on si ho podle všeho začal víc hlídat. Teprve teď, po týdnu, byla s telefonem sama.

Když zkontrolovala, že je Nick stále shrbený nad bankomatem, spěšně vytukala další kombinace. Byla to divná čísla, divoké tipy – jako 1717, dvakrát číslo jeho starého fotbalového dresu, a 2626, číslo jeho oblíbeného hráče. Telefon ale jen zavibroval, displej ztmavl, ale přístup jí zůstal odepřen. Zkusila třetí čtveřici čísel: 0709 bylo datum, kdy si přivedl z útulku Jackera. Úspěch. Telefon povolil přístup vítězoslavnou znělkou.

Prija vzhledla. Nick byl stále zády k autu. Přimhouřila oči a zaostřila na velké modré kostky na jeho flanelové košili, které vypadaly daleko větší než obvykle. Nicholas Archer byl vysoký a mohutný – takový ten typ, kterému by ženy kolem šedesátky říkaly fešák. K jídlu si dával malinkaté porce a svačil vařená vejce, do kterých se zakusoval jako do jablka, protože byl ješitný a snadno přibíral. Jeho nejoblíbenějším oblečením bylo tílko a rozepnutá košile. Jestlipak cvičil? Pokusila si vzpomenout, kdy naposledy se dotkla jeho ramen. Byla to už nějaká doba.

Kousala se do rtů a prošla rychle jeho album fotek. Byla to kronika různých domů, na kterých pracoval. Obrázky postupovaly jako ve flipbooku, když se pouští stránky jedna za druhou a vzbuzují tak dojem pohybu – od dřevěné kostry až k dokončenému domu. Pak postoupila k dalším aplikacím a hledala cokoli s podezřelou ikonkou. Srdíčka. Blesky. Plameny. Něco, co by mohlo znamenat portál, který spojuje zástupce opačných pohlaví. Výběr byl poměrně neškodný. Běžeký krokovač. Meteorologický ústav. Australská fotbalová liga. Sportovní sázková kancelář.

Otevřela složku s textovými zprávami. Poslední byla od ní.

Potvrdila jsem Dr. Carmichaelovou na neděli v 11.00.

Už víc než rok se pokoušejí objednat se k doktorce Carmichaelové na klinice Empona, kde se zabývají umělým oplodněním, takzvanou metodou IVF, kdy je vajíčko oplodněno mimo tělo ženy. Před měsícem jim volali, že se doktorce uvolnil termín v dubnu a teď, právě když očekávání dosahovalo vrcholu, je její štěstí ohroženo.

Ostatní doručené zprávy v Nickově telefonu vypadaly také dostatečně nevinně. Jedna byla od jeho šéfa Hectora a sdělovala podrobnosti o domě ve Wollu Creek, kde potřebovali přistavět ještě samostatnou garsonku pro ba-bičku. Lee Bridges z fotbalového klubu chtěl, aby ho Nick svezl na čtvrteční večerní trénink, protože on sám měl auto u automechanika („Zasranej řemen

vod ventilátoru!“). Prohledala další kontakty a hledala ženská jména. Lorna. Lorna? Ta kamarádka jeho matky, která potřebovala zavěsit dveře. Kim B. byla Leeova manželka. Prija zprávu pro jistotu otevřela.

Díky Nicku. Lee přinese pomeranče. Máme taky nový chladicí box, takže nemusíš nic půjčovat.

Všechno přímočaré a jasné. Prija viděla, jak Nick vyškubává bankovky z bankomatu a dává si je do peněženky. Bylo tam toho mnohem víc. Ale on už se blížil.

Zrovna se chystala uložit telefon zase na panel mezi předními sedadly, všimla si ikonky ve tvaru úlu se žluto-černými vodorovnými pruhy pojmenovanou: Čmelák. Co je sakra Čmelák? Hruža jí drásala vnitřnosti, ale musela telefon odložit.

Vypadalo to jako finanční aplikace. Možná to mělo něco společného s akciemi.

Šestiúhelníkové rozhraní jí naplnilo hlavu hrozivými vzpomínkami na ten den s vosami, když bylo jejich manželství ještě čerstvé. Nepříjemnost se sexováním měli už za sebou, ale stále mezi nimi panoval spodní proud napětí. Ta epizoda si vybrala svou daň a jejich vztah to poškodilo. Aby se s tím vypořádali, vrhli se na renovaci svého domu. Sdíleli vášeň pro kreativní i praktickou činnost. Tehdy byl teplý jarní den. Vzduch bzučel hmyzem a Nick právě strhával zadní stěnu za burácení Metallicy. Když zabořil dráp demoliční tyče do dřeva, z dutiny se vynořila osamocená voska. Z jedné se staly dvě. Ze dvou čtyři.

Prija v zahradnických rukavicích a s náručí starého dřeva přihlížela, ale neuvědomila si, co se děje. Nick znovu zabořil špičatý konec tyče do zdi. Jak kov bortil vyschlé desky a rozpadající se omítku, objevily se další žlutočerné drony.

„Nicku, dej pozor,“ zavolala Prija přes řev stera. Ochranné brýle měl celé zaprášené třískami a stavebním prachem. „Nicku! Není to vosí hnízdo? Nicku!“

Znova zaseknul tyč do zdi a tentokrát rozerval hnízdo úplně. Rozzuřený roj se chrlil ven se vzteklým bzučením.

„Do prdele.“ Nick upustil železnou tyč. „Vosy.“

Jednu minutu se procházel po zahradě a každým coulem vypadal jako aktér z reklamy na pivo a v té příští seděl ofačovaný a bílý v sanitce. Priju nechali třicet minut popocházet v nemocniční čekárně. Když jí lékař ukázal palec nahoru, vtrhla do Nickova pokoje a zlíbala ho.

„Já jsem takovej vůl,“ šeptal roztřeseně.

„To hnízdo přece vůbec nebylo vidět.“

„Ne, to ne. No... teda nejen to. Ty textovky...“

„Ššš.“

Položila si hlavu na jeho hrud'

Hrozba tragédie je zase sblížila. Nick nemohl dva týdny do práce, byl zesláblý a vděčný za Prijinu péči. Jak se uzdravoval, uzdravovali se i jako pár. A stejně jako jedu v Nickově těle ubývalo, zmírňovala se i hořkost, kterou Prija vůči němu pociťovala, a pak zmizela úplně. O několik měsíců později vzala potají do rukou jeho telefon a naposledy se ujistila, že už si Nick s nikým nepíše. Měla jasno. Její obavy byly pryč a ona věděla, že mu může znovu věřit. Až do minulého čtvrtka.

„Můžem?“ zeptal se Nick a zacvakl si bezpečnostní pás.

„Hmmm.“

Když vycouval z parkovacího místa, vytáhla svůj mobil z tašky a vygooglila si aplikaci Čmelák. Hlas v její hlavě jí našeptával: Prosím, už ne.

„Co je to za efekt?“ Nickův tón ji přiměl nadskočit.

„Cože?“ Provinile si přitiskla telefon k hrudi.

„A sakra, žvejkačka,“ zavrčel a zvedl nohu. Od podrážky jeho boty až po pedál se táhla šňůra šedého svinstva. „Vydrž.“

Škubnul ruční brzdou, prudce otevřel dveře, oškrabával podrážku boty o asfalt a potichu přitom nadával. „S tímhle ghettem by měli něco udělat.“

Za nimi se ozvalo troubení. „No jo, porád!“ zakřičel Nick. „To jsou lidi,“ bručel, když se vrátil do auta.

Jakmile se znovu soustředil na řízení, Prija mohla v klidu nahlédnout do svého telefonu. Čmelák byl, jak se obávala, seznamovací aplikace. Ne monitorování finančního trhu. Ne poradenská služba pro včelaře, jak úpěnlivě doufala určitá část jejího podvědomí. Zaplavilo ji zklamání.

„Kurva.“ Nick šlápl na brzdu. Oba je to hodilo dopředu.

Přes cestu jim propluli dva dospívající na skateboardech. „Hej!“ zařval na ně Nick. Zasmáli se tomu. Jeden z nich mu ukázal prostředník. Nick pevněji sevřel volant. „Promiň.“ Položil Prije ruku na koleno. „Jsem nějak mimo. Nemůžu přestat myslet na tu zítřejší schůzku.“

Prija zvedla ruku, aby si zaclonila oči před zapadajícím sluncem. „Nenávidím to tady,“ řekla a zachmuřila se nad mastnými fleky na zemi a zatoulanými odpadky hniječícími ve škarpách zanedbané nákupní zóny. Ošklivost byla dokonalá.

Vedle špinavě bílého vchodu do nákupního centra stál billboard s reklamou na nový jablečný mošt. Reklama – focená na pláži Bondi – přesvědčovala konzumenty, aby se „napakovali šestkou“. Zachycovala písek a oceán vlnící se do šedozele. Takle exportovaná image dokázala zapůsobit miliony mil od Sydney, to Prija věděla. Třpytivé plachty přístavu a most ale byly pro ni stejně cizí jako pro ty, co měl obrázek přitáhnout – turisty. Měli vycházkové sandály a ledvinky a pochutnávali si na zmrzlině. Podívala se na reklamu a přála si, aby tam byla také, s kopečkem jahodové rozpouštějící se do načechraného kopečku kokosové. Nos zružovělý sluncem. Vůně opalovacího krému ve vzduchu.

„Pořád ještě dnes večer vaříš pro mámu?“ zeptal se Nick.

Podívala se na něj a instinktivně si přitáhla telefon k sobě. „Jasně. Proč by ne?“

„Neříkala jsi, že potřebuješ melasu z granátových jablek? Měli bysme někde zastavit?“

Melasa z granátového jablka byla tajnou ingrediencí jejího proslulého dortu s čokoládovou pěnou. Když ji Nick vzal poprvé ke svým rodičům a jemně ji vlekl za ruku, protože se neochotně courala za ním, jeho matka Kayla na Priju pohlédla se špatně skrývanou nechutí. Prija si podvědomě třela paži a na své tmavé pleti cítila pronikavé modré oči té ženy. V ruce držela tašku s plastovým boxem, který položila na stůl. Když sundala víko a odhalila piškotový dort z marakuji, Kayla viditelně pookřála. Prija pořád nedokázala vstoupit do domácnosti Archerových bez upečeného předvoje, který odstraňoval nelibost.

„Ne. Už ne. Nedokážu čelit dalšímu nákupnímu centru,“ odpověděla. Specializovaný obchod, kde melasu koupila, byl na druhé straně dálnice. „Něco mi zbylo od Velikonoc.“

„Fakticky?“

„Pojedme domů.“

Když Nick zaparkoval na příjezdové cestě, auto křupalo po navátém listí. Prija zůstala připoutaná na svém sedadle a zírala před sebe.

„Pri,“ zeptal se, když si rozeplnul bezpečnostní pás a otevřel dveře. „Jdeš?“

„Ne. Myslím... Myslím, že se stavím u Viv.“

„A proč? Přece jsi chtěla udělat ten dort na dnešní večer.“

„Zapomněla jsem. Slíbila jsem jí, že se u ní stavím.“

Odepnula přezku, přelezla na stranu řidiče a její ruka se vznášela nad řadicí pákou a nad místem, kde stále ležel Nickův telefon.

„Kdy se vrátíš?“ Nick držel otevřené dveře.

„Nevím.“ Její oči nedobrovolně sklouzly k jeho mobilu.

Beze slova se přes ní pomalu naklonil a telefon zvedl.

„Raději už jeď.“ Odstoupil od vozu a sledoval ji. Rozhostilo se mezi nimi ticho a on chvilku zkoumal její obličej. „Pozdravuj.“

Prija přikývla a nastartovala auto.

„Myslela jsem, že máte dnes velkou rodinnou večeri.“

Prijina sestra Vivian otevřela dveře a veranda se zaplnila vřeštěním postavíčků z animovaných filmů z útrob domu. „Avani!“ zakřičela Viv přes rameno.

„Řekla jsem, abys tu televizi ztlumila.“

„Večere bude až později.“

„Tak pojd' dál. Co se děje? Vypadáš, jako že něco není v pořádku.“

„Pojďme do kuchyně.“

Prija následovala sestru chodbou a překračovala panenky a poházené lego. Viv se cestou tu a tam sehnula, aby zvedla ponožku či bryndák. Její dům byl přečpaný a naplněný pachy tamarindu a dětského zasypu. Vivianina prvorozená se narodila čtyřicet týdnů poté, co se Viv světila Prije, že se s Rajeshem pokoušejí o dítě. Když bylo Avani sedm měsíců, Viv zjistila, že je znovu těhotná.

„Tomu se říká irská dvojčata, když jdou tak rychle po sobě,“ chlubil se Rajesh na klinice.

„Kdepak,“ usmál se doktor a ukázal na ultrazvuk. „Jen obvyklá dvojvaječná dvojčata.“ Holčičky Shanti a Shanaja se narodily o šest měsíců později.

Viv odvedla Priju do kuchyně a zavřela za nimi dveře. „Tak a teď si sedni a všechno mi pověz.“ Zvedla konvici z odkapávače a nasypala do ní čaj.

„No, to je...“ Prija se zarazila, když Avani otevřela dveře a vklouzla do kuchyně.

„Ahoj, maličká.“ Prija se na ni usmála.

Když Avani uviděla Priju, její tmavé oči se rozzářily a na nestabilních nožičkách pospíchala s nataženými baculatými ručičkami ke své tetě. Prija zved-

la holčičku na klín a vychutnávala si svěží vůni dětského šamponu. Avani mumlala něco jako „lok“ a „buk“ – jednoslabičné pokusy o rozhovor – a dotýkala se Prijiných náušnic a rtů, na kterých měla růžovou rtěnku. „Puc! Puc!“ sdělovala holčička. Prija se zasmála, když ji Avani prozkoumávala svými jemnými dětskými tlapkami.

„Rozmaže ti make-up. Pojď sem, Avani.“ Viv vzala dcerku od Priji a utřela jí z rukou rtěnku. Avani vzdorovala a pokusila se jí vykroutit, ale Viv ji přechytračila. „Takže spust', co se děje,“ vyzvala Priju, když holčičku očistila.

Prija si vzala z misky mandarinku a začala ji loupat. „No, myslím, že Nick –“ Vyrušilo ji zavřískání dítěte.

„Shanti, jak ses sem dostala?“ zeptala se Viv. Jedno z dvojčat se objevilo ve dveřích kuchyně na všech čtyřech. „Holky začaly lézt,“ vysvětlila. „Děsí mě to.“ Viv vložila Avani do vysoké židle, pak se ohnula a zvedla Shanti. „Řekla jsi, že myslíš, že Nick...“

Prija vyzvedla Avani ze židle a chovala ji. „Myslím, že se vrací ke svým starým zvykům.“ Odmlčela se a podívala se na holčičku na klíně. Nechtěla to říct nahlas, to by se pak celá záležitost stala skutečností. Objala Avani. „Nic to není... Raději vypadnu.“

„Nechod'. Řekni mi, co se děje.“ Viv položila ruku na Prijinu paži. „Čaj je téměř hotový. Zůstaň.“

„Fakt to není důležitý,“ zapírala Prija. „Neboj. Máš plné ruce práce a já mám pozdění. Zavolám zítra.“

Když se Prija vrátila domů, ze sterea řvalo na plné pecky AC/DC, a tak se stáhla do ateliéru v zadní části domu, kde si pustila klidnější hudbu. Když se úvodní tóny Rayelle začaly linout místností, zhluboka se nadechla, zadržela dech a pak pomalu vydechla. Nick umístil reproduktory do všech čtyř rohů ateliéru, takže Prija byla při malování obklopena hudbou. Pomohl jí také objevit hudební skupinu, kterou právě poslouchala.

„Bude tam předskokan, kterej se ti bude, myslím, fakt zamlouvat,“ řekl, když ji přesvědčoval, aby s ním šla na koncert. „Slibuju.“

Prija byla skeptická, ale šla s ním, a když otec a dcera, kteří skupinu tvořili, pyšně zvedli nástroje, zasáhly ji jejich znělé, melancholické hlasy. Nickovo porozumění jejímu hudebnímu vkusu a péče a důmysl, které vložil do budo-

vání její soukromé svatyně, komplikovalo její vztek. Zvedla telefon, zastavila hudbu a zůstala v tichu.

Prostor byl původně zamýšlen jako rozšířená jídelna, která by se táhla až na dvorek. Když se ale Nick vzpamatoval z útoku vos, postavil Prija místo toho prosklený ateliér, takže měla kde malovat a zapomenout tak na práci v aukční síni.

Vyrobil stůl z masivního dřeva, ke kterému se dostal při nějaké renovaci, a nainstaloval umyvadlo, aby si Prija měla kde čistit štětce. Pod okenním parapetem stály skleněné nádoby s temně zelenými hrdly. Prija v místnosti zapalovala vonné tyčinky, aby zakryla vůni terpentýnu. Seděla se zkříženými nohama na podlaze a úzkosti se jí svíjely v břicho, dokud neustalo rachocení rockové hudby a Nickův hlas se nevznesl z hlavní části domu.

„Prijo, už bysme měli vyrazit.“

Během rodinné večeře u Archerových zůstala Prija celou dobu zticha. Dohodli se s Nickem, že jeho rodině neřeknou, že si rezervovali návštěvu u specialisty na reprodukci – rozhodnutí, za které byla nyní dvojnásobně vděčná.

Při pomýšlení na schůzku měla stále větší obavy. Než se s doktorkou sejdou, potřebovala vědět, jak špatně se věci mají. Toužila po dítěti, bratranci či sestřenici svých neteří, ale děsila se toho, co Nick dělá za jejími zády. Sledovala, jak se napil piva, už druhého.

„Co říkáš, Prijo? Můžu se na Nicka spolehnout?“

„Cože?“ vytrhla se ze zamyšlení.

Její švagr Scotty popisoval nový domácí audio systém, který si právě koupil. „Určitě by se mi zejtra šikla pomocná ruka, abych to dal všechno dokupy.“

Jako odpověď si Nick nacpal jablečný koláč do úst a vysrkal jablečnou náplň z kaloricky příliš bohaté kůrčičky těsta. „Nemůžu, Scotty, zejtra ne, promiň.“

„Jasně že můžeš. Nebude to trvat dlouho. Je v tom pro tebe zahrnutý i pivko.“

„Co je tak důležité, že nemůžeš věnovat hodinu někomu, kdo vám kdykoliv ochotně pomohl?“ zeptala se Nickova sestra Mel. Prija a Nick na sebe pohlédli.

„Něco už mám.“

„Celý den?“

„Mám uklidit ze stolu?“ zeptala se Prija.

Nick ji následoval do kuchyně a nesl talíře. „Ta schůzka je až v jedenáct – možná bych tam mohl nejdřív zajít a Helfnout mu, abysme se vyhnuli dalším otázkám.“

„Jak chceš.“ Prija seškrábala zbytky z talířů do koše.

„Fakt jsem chtěl, aby byl zejtřek jen pro nás a pro naše dítě.“

„Je to na tobě.“ Prija otevřela ledničku. Vytáhla plechovku silného piva, otevřela ji a podala mu ji.

„Pri, jedu na světly desítce. Máme ráno tu schůzku.“

„Promiň,“ řekla. „Jedno snad neuškodí.“

Nick tvrdě usnul, sotva položil hlavu na polštář. Prija ležela ve tmě, zírala na zelené pruhy vyzařující z budíku a čekala, až Nick začne mělce dýchat.

Jakmile si byla jistá, že hluboce spí, opatrně slezla z matrace, přikradla se k jeho straně postele a zvedla telefon. Byl připoutaný k nabíječce ve zdi. Vytukala kód a zpanikařila, když mobil začal melodicky vibrovat, jakmile jí povolil přístup. Místnost se naplnila modravým světlem z displeje. Prija na něj položila ruku a začala hledat aplikaci s ikonkou úlu.

Jak pátrala, pocítila záblesk naděje, že Nick aplikaci smazal nebo že se spletla. Ale byla tady: ohavný žlutý úl dřepěl na displeji, plný tajemství. Její žaludek udělal salto.

Nadechla se a ikonu rozklikla. Objevil se řetězec tváří. Všechny se světlou pleť. Většinou blondýny. Některé byly označeny modrou tečkou, což značí, že poslaly zprávu a nedostaly odpověď. Náhodně ťukla na jednu ikonu. „Collette“ oslovila Nicka. „Ahoj. Líbí se mi tvůj pes. Jak se jmenuje?“ Vedle otazníku se vznášel mrkající obličej.

Neodpověděl jí ani nezačal chatovat. Nick zabručel a pohnul se. V horní části displeje byla fotka s jeho usměvavým a bezstarostným obličejem. Ty hajzle, pomyslela si Prija.

Dotkla se několika modrých teček a otevírala zprávy, které mu ženy poslaly. Psaly vzkazy jako „Čau hezouně“ a „Ráda tě poznávám, Nicku“, po nichž obvykle následovala pěšinka milostných srdíček. Priju uvedlo do rozpaků, jak troufalé jsou, ale cítila, jak se jí uzly v hrudníku uvolňují, když prochá-

zela vzkazy jeden po druhém a zjistila, že Nick na žádný návrh neodpověděl. Přesto si aplikaci stáhl. A co kdyby na něj narazil někdo, koho znala? Při té myšlence se jí zlostí a hanbou zatajil dech.

Poslední ze zpráv byla přečtená. Dorazila dnes odpoledne kolem tři čtvrtě na pět, když byla Prija v ateliéru, poslouchala Rayellu a uvažovala o svém zjevně se rozpadajícím manželství. Nick neodpověděl. Pocítila nevolnost a ťukla na ikonku vedle blondýnky jménem Megan.

Meganina tvář vyplnila displej ve sloupci malých kroužků, střídaných s Nickovým obličejem. Byla to dlouhá konverzace. Prija registrovala slova, ne věty. Vyskočilo na ni: Sexy. Prsa. Tvrdý. Chuť. Vlhká. Chtíč. Každé slovo ji jako šíp zasáhlo přímo do srdce. Procházela vzkazy a žasla nad odporným flirtováním, které se před ní odvíjelo. Hrdlo se jí stáhlo. Znechuceně odhodila telefon. To jméno jí ale zůstalo vypálené do mozku: Megan. Megan. Megan. Po chvíli zvedla mobil z koberce a projížděla si její profil.

Megan byla v pase širší než Prija, měla velká hruškovitá prsa, která se jí začala prověšovat. Přinejmenším toho byla Prija ušetřena. Bylo jí sedmatřicet, ale vypadala mladší.

Megan byla opálená, žena milující pláž a slunce. Blondaté vlasy měla vysušené, vypadaly jako provazy a byly křehké, jak si je podomácku léta zesvětlovala peroxidem. Prija si představovala, jak by ty vlasy křupaly na dotek. Její ruka se rozpačitě dotkla velmi dlouhých, velmi hustých černých vlasů, teď zkrocených v copu. Nelíbilo se jí, že v tomhle účesu vypadala dětsky, ale někdy to byla nutnost. Milovala své dlouhé vlasy, ale dostaly se všude. Sundala gumičku z konce, rozmotala prameny a nechala je rozpuštěné kolem sebe, zatímco seděla na podlaze, objímala si kolena a snažila se uspořádat myšlenky. Za dvanáct hodin měli konzultaci u doktorky Carmichaelové, aby zjistili, zda jsou vhodnými kandidáty na mimotělní oplodnění.

Hlas v hlavě jí říkal, že zprávy jsou jen začátek a že ji podvádí. Opusť ho, nabádal ji hlas. Opusť ho. Opusť ho. Opusť.

Prija se probudila sama. Nick už vyrazil běhat. Položila paži na jeho stranu postele a představovala si, jaký by byl život bez něj.

Měla těžkou hlavu. Zasténala. Spala přerušovaně a neklidně a zaspala; brzy budou muset odejít na schůzku. O zrušení nemohla být řeč. Aby se dostali